

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

TOY CAMILE MAUCLAIR

ΜΙΑΣ ΩΡΑΣ ΑΓΑΠΗ

ΤΟ ΠΡΩΤ' εκείνο του Πάσχα οί κήποι του Μπόμπολη ήσαν ερημιοι. Μεθυσιμένοι απ' την πνοή της ανοίξεως, ο Μάρκελλος Μονταριέ περπατούσε μόνος και σκεπτικός.

Τίποτα δεν άκουγότανε τριγύρω. Και αυτά άκόμα τά πουλιά είχαν πάψει νά κελαιδούν...

Ο Μονταριέ στάθηκε πολύ ώρα έκστατικός και κυττούσε. Έξαφνα από τη λεωφόρο ή όποια περνούσε από την πίσω πλευρά του μεγάρου Πίττελ, έδρε νά έρχεται προς τó μέρος του, κάποιον κοπέλλα. Φορούσε φουστάν μπλέ ένα πουκαμισάκι άνοιχτού χρώματος και στό κεφάλι ένα άπλουστατό καπελλάκι.

Όταν πλησίασε λίγο ο Μάρκελλος διέκρινε ότι ήταν ξανθή, χαριτωμένη, πολύ λεπτή, με κάτι μεγάλα μάτια λυπημένα και έξυπνα.

Περπατούσε βιαστικά και φαινότανε λίγο λαχανιασμένη. Ο Μονταριέ, έκανε ένα βήμα προς τά πίσω, γιά νά της άφηση τόπο νά περάση και τή χαίρετσε με όσβασμó.

Έκείνη τον εκύτταξε γελαστή, τó άνταπέδωσε τó χαιρετισμό και έκοψε λίγο τó βήμα της. Ο Μάρκελλος πήγε κοντά της κι άρχισε νά βαδίζει μαζί της προς τόν κήπο της πλατείας. Έχχαν άρχισει κι' όλας νά συνομιλούν σάν νά γνωρίζοντουσαν από καιρό...

Σε μιά έρώτηση του Μονταριέ αυτή άπάντησε :

— "Όχι. Δέν βιάζομαι, ούτε είμαι ύποχρεωμένη νά γυρίσω στό ξενοδοχείο μου. Ζώ, με πλήρη έλευθερία σε μιά οικογένεια ένός παλιού φίλου του πατέρα μου. Α! Είναι πολύ καλοί άνθρωποι! Σήμερα έπηγαν όλοι νά κάνουν μιά έδραση. Έγώ όμως προτίμησα νά μείνω στη Φλωρεντία. Όταν καμιά φορά άργήσω από την επίσκεψη τών Μουσειών, τρώω σε κανένα μικρό ρεστοράν μόνη μου... Σεις είσθε καλλιτέχνες ; Θέλετε νά φάμε μαζί σήμερα ;

Ο Μονταριέ δέχτηκε εύχαριστός την πρόταση. Έπί μιά ώρα συνομιλούσαν ενθιμότητα και οι δύο, κάτω απ' τήν κληματαριά ένός έξοχου ρεστοράν. Η Μώδ ήταν άλήθεια πολύ χαριτωμένη και ο Μάρκελλος τήν κυττούσε διαρκώς τά μάτια.

Έκείνη τή στιγμή άκούστηκαν γύρω ή χαμπάνες της Μητροπόλεως νά χτυπούν χαρούμενα. Οι δύο νέοι κυττάχτηκαν στό μάτια. Ο Μάρκελλος ψιθύρισε.

— Πάσχα ! Είναι τó πρώτο Πάσχα που περνάω στη Φλωρεντία ! Η Μώδ όμως δεν άπήνησε. Μιά έλαφρή μελαγχολία σκέπασε τó χλομό μουντάκι της

Σηκώθηκαν και περπάτησαν λιγάκι μέσα από τούς κήπους της πλατείας της Μητροπόλεως. Η Μώδ εξακολουθούσε νά βρίζεται μέσα στην ίδια μελαγχολία. Ο Μάρκελλος τήν κυττούσε, χωρίς νά τολμά νά της μιλήση.

Η καμπάνε άκούστηκαν άλλη μιά φορά νά χτυπούν. Η Μώδ άνατριχίασε.

— Τι έχετε ; έτόλμησε μιά στιγμή νά ρωτήση ο Μάρκελλος. Έκείνη σήκωσε τά μάτια της και κυττάξε τó πρόσωπο του νέου σκεπτική.

— Ναι ! ψιθύρισε σέ λίγο... ή χαμπάνες αυτές μου φέρονται ένα σοφό άναμνησεις... Τó Πάσχα ! ή ημέρες αυτές... Άγαπώ πολύ όλας τις παραδόσεις της θρησκείας μας και ιδίως τις ημέρες της Μεγάλης έβδομάδος.

Ο Μάρκελλος δέν τής ειπε τίποτα. Ήχαν φθάσει και οι δύο μπροστά από την μεγάλη είσοδο της Μητροπόλεως.

— Αν δέν σάς ένοχλή, ειπε τότε ή Μώδ, θέλετε νά μπούμε λίγο μέσα στη Μητρόπολη ;

Έκείνος δέν άρνιήθηκε περπατώντας στό πλευρό της Μώδ, έμπηκε μαζί της στην εκκλησία.

Όταν τελείωσε ο πασχάλινός έσπερινός και όλοι οι πιστοί είχαν βγή από τη Μητρόπολη, ο Μάρκελλος είχε πιάσει τó χέρι της Μώδ και κάτω από την εικόνα της Παναγίας, τής ειχε, λίγες στιγμές πριν, ψιθύρισει τή λέξη : «Σ' αγαπώ».

Όλη εκείνη ή χαρά, ή έξυπνάδα, τó φώς τών ματιών της ώραιας 'Ιταλίδας, έσβησαν γιά μιά στιγμή άπότομα από τó πρόσωπό της. Ο Μάρκελλος τήν ειδε νά στεριζεται στη γωνία μιάς μαριανίνης κολόνας και νά σιγοκλαίη...

— "Όχι, όχι ! έλεγε σιγά. Δέν πρέπει, δέν πρέπει ποτέ νά μ' αγαπήσης... Δέν πρέπει νά μάθης τίποτα γιά μένα...

Ναι, είμαι ή Μώδ και σύ είσαι ο Μάρκελλος ! Μά τίποτα πάρα πάνω απ' αυτό !... Δέν πρέπει, δέν πρέπει. Συγνώρσέ με...

Τά λόγια της αυτά διεκόπησαν άπότομα από ένα δυνατό βήχα... — Δέν σάς έννοώ διόλου ! ψιθύρισε ο Μάρκελλος.

Έκείνη πιάνοντάς τον απ' τó χέρι του τράβηξε έως τήν έξοδο της Μητροπόλεως χωρίς νά τού άπαντήση. Έκει, ή Μώδ στάθηκε μιά στιγμή άπότομα και κυττάχοντας τόν Μάρκελλο στό μάτια, τού ειπε με φωνή πονεμένη :

— Είμαι άρρωστη Μάρκελλε ! Είμαι πολύ άρρωστη και δέν θά στό έλεγα ποτέ, αν δέν έβλεπα πώς ή σχέσεις μας άρχισαν πιά νά γίνονται επικίνδυνες... Μέσα στό στήθια μου έχω τήν άρρώστεια της μητέρας μου !... Όλη προσπαθούν νά με παρηγορήσουν, μά έγω τó ξέρω, πώς είμαι πιά μιά χαμένη, που ίσως νά μη μπορέση πιά νά ξαναβιή άλλο Πάσχα στη ζωή της...

— Μά τι ιδέες ! έκανε μιά στιγμή ο Μάρκελλος, προσπαθώντας νά δείξη κάποια άδιαφορία σ' εκείνα που ειχε άκούσει...

— "Όχι, όχι ! ξαναείπε ή Μώδ, αύστηρότερα. Μή μου δίνετε και σεις θάρρος. Μή μου ειπήτε και σεις, όπως τόσοι άλλοι, ότι μπορώ νά σωθώ... Βέβαια έκανα άσχημα νά σάς λυπήσω με τή γνωριμία μου, έγω φταίω και γι' αυτό σάς παρακαλώ νά με συγχωρήσετε ! Η άγία αυτή ήμέρα του Πάσχα άς μείνη σάν μιά άνάμνηση ένός έρωτος που δέν μπορέσε νά ζήση περισσότερο από μερικές στιγμές... Δέν μπορούμε φιλε μου ν' αγαπηθούμε έμεις... "Όχι ! Δέν μάς εινε δυνατό... Μάς απαγορεύεται...

Έχχαν σταθεί και οι δύο κάτω από τόν κόκκινο έξώστη του ξενοδοχείου εκεί όπου λίγη ώρα πριν ο Μάρκελλος ειχε διακρίνει τή Μώδ νά έρχεται βιαστικά από τη λεωφόρο...

Ειχε άρχισει νά βροδάζη. Οι δρόμοι ήταν έρημιοι, και μιά πα άσένη σιωπή ειχε άπλωθεί τριγύρω...

Η Μώδ έφερε ένα λευκό μαντηλάκι στό μάτια της και σφόγγισε κάποιο δάκρυ που κλωσισε στό πρόσωπό της... Ο Μάρκελλος τήν ειχε πλησιάσει και ειχε πάρει τó χέρι της χλωμής κοπέλλας και τó χάιδευε στό δικά του...

Έξαφνα ή Μώδ, σάν κάτι νά της έσφιξε τήν ψυχή, έβγαλε μιά βραχνή φωνή και τραβήχτηκε μακριά απ' τó νέο.

— "Όχι, όχι, Μάρκελλε. Μην έπιμένεις... Δέν πρέπει δέν πρέπει ! Θά γίνουμε δυστυχημένοι ! Πρέπει νά χωρισθούμε... νά χωρισθούμε γιά πάντα ! Άφησέ κι' όλας έγώ φεύγω από τη Φλωρεντία. Έτσι μόνο θά μπορέσουμε νά θάψουμε βαθειά τόν έρωτά μας, ν' αποφύγουμε μιά άνεπανόρθωτη δυστυχία...

Και πριν άκόμα τελειώσει τις φράσεις αυτές ή Μώδ, έτρεξε και και χάθηκε πίσω από τά σκοτεινά δέντρα του κήπου...

Έκείνος έμεινε εκεί άκίνητος, παγωμένος.

Του φαινότανε πώς κάποιο ζεστό χέρι ειχε σφίξει γιά μιά στιγμή τήν ψυχή του και τώρα τόν ειχε αφήσει έρημο και έγχαταλειμένο...

Μέσα στη φαντασία του έννοιθε κάποιο στόμα νά κολλείται επάνω στό χέλι του και άκουγε μιά φωνή νά επαναλαμβάνη διαρκώς :

— "Όχι, δέν πρέπει.

Όταν σήκωσε πάλι τά μάτια του και κυττάξε γύρω ή Μώδ ειχε έξαφανισθεί.

Ένα πυκνό σκοτάδι ειχε άπλωθεί στις έρημες δειδροστοιχίες.

Ο Μάρκελλος έμεινε άκόμα μερικές στιγμές στη θέση αυτή και ύστερα έπληρε άγά τó δρόμο και άνέβηκε στό ξενοδοχείο του...

Η Μώδ δέν ξαναφάνηκε πιά στους δρόμους της Φλωρεντίας ; και όταν τó άλλο πρωί ρώτησε γι' αυτήν, τού ειπαν ότι ειχε φύγει με τó πρώτο τραίνο γιά τήν πατρίδα της, άρρωστη, συντριμμένη, φέροντας μέσα της τήν πελώ άγιάτρευτη άρρώστεια, τήν φυματίωση και τήν άπελευσία γιά έναν έρωτα που δέν έβάσταξε περισσότερο από μιά ώρα...

Κάμιλλος Μαυκλαίρ

